

סaran רודברג דב (דובי)

2011114

בן מינה ושמואל

נולד ב- ד' אב תש"ח 14.2.1948

התגייס לצה"ל בנובמבר 1966

שירות בגדוד "גדיון" (13)

נפטר ב- ז' אב תש"ל 9.8.1970

נפל בעת הפגזה מערבית למורדות

החרמון גיבל רוס (הר דוב).

רוזברג, דב ("דובי")

בן שאול ומניה. נולד ביום די באדר תש"ח (1948.2.4.) בקיבוץ רמת הכובש. עקב ההתקפות הערביות על המשק (בימי מלחמת השחרור) פונו הנשים והילדים מהקיבוץ. אמו ושני ילדיו התגוררו קרוב לשנה בקיבוץ גבעת השלושה, ורק כעבור שנה, בשוד סערת המלחמה עם הכרזת שביתת הנשק, חזרו לביתם ההרוס לנחצה. כשל הפילוג בתנועה הקיבוצית בשנת 1950, נאלכו לשוב ולנדוד והקימו את קיבוץ עינת. בכל תקופה זהה גדל דובי והיה למקור שמחה ונחת להורים ומשך את עיניו כל רואי ביופיו ובעיניו הנכונות והעמוקות. הוא התפתח יפה, אמנס לא בלט בຄומתו. משאר בני הכיתה, אכל בשכלו וטוב לכובו התב楼下 כבר מותחילה והיר אהוב על הכל. הוא למד בקיבוץ עינת והעתין בלימוזיו בכל המקצועות, כי היה שקדן וחוץ. הוא היה חבר טוב לילדי הכיתה ושימש דוגמא בהתנהגותו ובמסירותו הרבה. — ולכנן נהנו המורים למדזו. מגיל צעיר הצרף לעובדי הקיבוץ, שנוכחו כי אפשר לטמוך עליו בכיעוע כל העובדות. הוא היה משליכים קום ולא פעם אף יצא לפנות ערבי עם אביו אל הכרם לעבודות גיפור וריסוס. בזמנו הפנו התמusr לאימוני ספורט, ובעיקר למשחק הבדורגל, שהייתה התחביב האהוב עליו ביותר. הוא גם הצעין בענפי ספורט אחרים ושנה היה זוכה בתוצאות על הישגים בתחרויות ספורט שונות. הוא היה מקדיש זמן רב להאזנה למוסיקה קלאסית, שמננה לא רק נהנה אלא גם למד, יחד עם אחיו, להכיר יצירות קלASICות ומלחינים מתוך האוסף הגדול של התקליטים שהיה בבית. דובי הרבה גם בקריאת. בשעה עוד יلد שקד יחד עם עוד ילדים מהכיתה ללימוד להכיר את כל המוטסים של חיל האויר של צהיל, שהחל אז להתעצם. הם היו חתומים על בטאון חיל האויר שבחוראותיו היו כוללים דגמי האוירונטים השונים. דובי, יחד עם חברו הטוב, היה מבלה שעות ורבות בהרכבת קטעי הקרטון הדגמי מוטסים כדי לקשת בהם חזרו. את שבתותו בכיתות הגבוחות של בית הספר (ואחר כך שהייתה בעבאה) היה מקדיש למשחק הבדורגל בקבוצת "הפועל" עינת. — גבעת השלווה והיה אחד מטובי שחנקיה. הוא המשיך את לימודיו התיכוניים בבית הספר בעינת עד שסיים בשנת 1966.

דובי גויס לצה"ל בנובמבר 1966. בהתייעבו לגיוס הייתה רגלו נתונה בגבס, כי נשברה באחד המשחקים. لكن "הורידו לו את הפופלי והוא הוצב לחיל הקשר. הדבר עיר אותו מאוד כי שאף להתנדב לחיל האויר או ליחידה קרבית נבחרת. מיד החל לפעול כדי לעבור ליחידה אחרת ואחרי מאמצים רבים ובבדיקות רפואיות הוצב ליחידה "גולני". מאוחר שהצטיין בחיל טוב ומושמע נשלח לקורס מ"כים. ביעצומו של הקורס פרצה מלחמת ששת הימים ופלוגתו השתתפה בפועל בקרבות. אنسיה נשלחו לבבוש את העיר שכם ולטהר אותה. עבר טבילה אש רצינית ואחדים מחבורי נפלו בקרבות על העיר. אחרי כן נשלחה פלוגתו לרמת הגולן והוטל עלייה לעלות לרמה מקיבוץ גונן. שם שם "טעמו" טעם הפגוזות וסבלו אבדות. דובי היה במעט הראשן בחבורי שהגיע הביתה לחופשה אחרי הקרבות. המאנץ הפיסי הקשה ניכר בו היטב. הדבר הורגש לא רק בוגנוו (פנוי נפולים, קומו מכועצת ומשקלו ירוד) אלא גם משבר נפשי עבר עליו על אובדן חברים רבים, לוחמים ורעים נשחק ולאימונו. קשה היה לדובי עדין הנפש לשאת בעול המלחמה, משומ שסלד ממלחמה והרג.

אנטימיליטрист היה, ולא יכול לשאת את העבודה הכרוכה בשלטון באוכלוסייה הערבית. לדעתו היה צריך להגיע להסכם מהר עם הערבים, אפילו במחירות החזרות שטחים. בלחום התיאש אליהם בשווה אל שווים. אחרי המלחמה סיים בהצלחה קורס קצינים וחזר כקצין לבסיס האימונים של "גולני". עבדותו לא הייתה קלה. הוא השקייע עמל וטרח ללא ליאות כדי להפוך את הטירונים לחילימיט. שלושה מهزורי מ"כים הדריך ובנובמבר 1969 סיים את שירותו הצבאי בפיקוד פלוגה. אז יצא לחופשת שחזור והתחילה להתארנן לקראת חייו האזרחיים. הוא סיידר את חדרו, והתחילה ללמידה נהיגה ועבד במטע. היו למשך הרבה תכניות בשביilo אלא שם לצבאו היו תוכניות לגביו. מפקדי לחזו עליו ודובי מתוך ידיעת המצב לאמתו, לא התנגד רבות באומרו כי אין ממשימה חשובה מהמשך השירות בצבא בתנאים של אז. הוא התנדב לעוד שנה בשירות הקבע. בינוואר 1970 נשלד לקורס מפקדי פלוגה, נגמר בהצעתיינות והוועלה לדרגת סרן. בחופשות היה מביא עימו חומר רב לעיון ולימוד על שאלת אביו אם יש כל כך הרבה למד צבאיות השיב: "אםנס אלה לא שייעורי תנ"ך אבל גם בענייני צבא יש מה למד". לימים הסתבר שהוא מומחה ממש בניווט ובהכרת שטחים מותך מפות, ששימשו בפעולות ובפשיטות בשטח האויב, אשר בהם השתתף עם פלוגתו בצפון בשטח ה"פטחלנד". לאחר הקורס קיבל פיקוד על פלוגה מסיימת של גודז'יזע, כי הפלוגה הייתה במצב מעורער. המפקדים היו מתחלפים תכופות ואנשיה, שהיו וותיקים נহגו בחופשיות יתרה. רק שלושה חודשים עבד אתם דובי והשקייע בהם עבודה רבה, אך תוך זמן קצר זה הצליח לרכוש את אמונם ולהביא אותם לידי הישגים אשר לא ייאמן. — וכל זאת בזכות גישתו החינוכית והתרבותית אליהם ומtower הצגת דוגמא אישית, שהיתה למופת לחבריה. אז היה בא הבית להחפשה לעיתים רוחוקות ומיד היה פונה לטפל בעניינים שונים. פעם, הגיע הביתה לחופשה קצרה אחרי פעולה בעפון והוא עיף ותשוש. באותו ערב הגיעו הودעה בהולה ודובי נקרא לשוב. אחרי שנפל, סיפר המג'יד לאביו את המקרה: מפקדי הכיתות בפלוגות שלו לא מילאו פקודת התיעצבות והוחלט בגדור להעניש אותן על כך.

דובי שהגיע למקום לחק על עצמו את האשמה ונשאר אטם בריטוק. הדבר קרה בעצם ימי חופשטו, ומאהר שהיה התייחס אליו כאב אל בניו, ראה את מצוקתם והחליט להקל עליהם ככל האפשר. בסוף يولי 1970 נשלח עט פלוגנו לתגבור כוח מילואים בחרמון. שוט נפרצה דר' עד לעמדות הקדמיות שלנו כדי לאפסר לנו שטח הפטחן. מובן שהמחבלים השתקלו להפריע והפיגזו את השטה. בפרק דר' לאנסינו לא השתתל על שטח ה"פטחן". זובי היה במקום וניהל את העניינים לפי ראות עיניו. הוא זו נפגעו פועלים וחילילים שאבטחו את עבודתם. זובי היה מאוהב שטח ובונף המוכר לו רק מבקר ליליה. הוא ביקש לעלות למעלה ובפגישה עם המג"ד אמר שהוא שטרת העניינים לפיקוד צווח לדובי על חיל פצוע באחת העמדות שמה להיות בגזרה לאור הימים ולפקד על האבטחה. ב-3 באוגוסט צווח לדובי על חיל פצוע אנושות בגרון וברג'ן ומיד יצא שם עט אחד מחייביו כדי לחלק את הפצעו. בדרך התפוצץ פג' לידו והוא נפגע אנושות באחוריו. בניתוחו ימינו. על אף העוזרת שניתנה לו במקומות (כי היה שם רופא) הגיע לטיפול בבית החולים באחורי רב. ניתוחו השתתפו רופאים אחדים כי ראו שמצוון מסוכן. שני הימים הבאים היה דומה שהוא מתגבר על פצעיו, אלא ריאתו, שספגו זיהום רב, חדרו לפועל. ביום ז' ברב תשל"ז (1970.8.8), מת מפצעיו. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות בעינת.

ההר גיבל רוס, במורדותיו המערביים של החרמון, שבו נמצע דובי, מתנשא לROSS של אלף וחמש מאות מטר ושולטיפה על ה"פטחן". בסוריה ובלבנון. מאותו יום נקרא הר זה בשם "הר דוב". גדועו אחיו החליל, להנעה את שמו ואת שמות הנופלים בפרק הדר' על ידי הקמת אנדרטה בחרמון. האנדרטה נמצאת ברמתה, ליד תצפית של الكرן הקיימת בדרך להר דוב. קיבוץ עינת הזקיא ב"שלושים" לנפלו את "על עינת" המוקדש לראש החברות באיס דברי מפקד החטיבה "על קבורי", ובמס כתוב לאמר: "הנסיבות בהם נגעתי היו כה אופייניות לדרכ' בחטיבתו. נשלחת עט יחידך לאזור החרמון לתגבור יחידה אחרת הפעלה שט. האחריות על המבצעים באזורי לא הוטלה עלייך. יכולת לשלח את אנשייך לתקמידים השונים בסדרון עבודה. אך אתה הרגשת צורך לשאת באחריות למבצעים, שהייליך לקחו בהם חלק, ולהימצא אתם בנסיבות. ואתה שרגשת נכון לעשות, ביצעת הלכה למעשה. כאשר הגע אליך הדזוז, שאחד מהייליך נפגע בהפזה, לא הסתפקת במתן פקודה לפנותו, בעצמך חשת בשטח המופג לעבר העמדות הקדמיות כדי לודא בעצמך את פינוי המהיר ובדרך אל הפצעו נפצעת עצמן! דובי יקירנו! אין מיליטים בפי לתאר את צער כולנו, הייליך ומפקדייך, בavanaugh להיפרד מכך. תהא זו נחמה להרויין, לחבריך ולידידיך האבים, שדמותך והתנהגותך המופתים, ישמשו דוגמא לחינוך דורות של מפקדים בחטיבתך. במלואות שנה לנפלו הופיעו בעינת "דפים" לזכרו, ובשער רשות "דפים" מעט שבמוצע. בידיעות "הפועל" של פברואר 1970 כלולה תמונה ובצדקה כתבה קצרה על חברה ידיעה על טורניר כדורי שנערך בתחלת פברואר, בהשתתפות קבוצות גבעת השלושה, כפר מעש, עינת וסבויון. בסוף הכתבה כתוב כאמור: "הוא נפל, בן עשרים ושתיים, בקרב על מරודות החרמון, כשמאחוריו שרויות מצוין כקצין בחטיבת גולני", קרבות ותליה במלחמות ששת הימים ופשיטות נعزيزות מאחורי קו האייב. אחריו נפל עזאה לאור חוברות לזכרו ולזכר דודו, רודרברג וודולף (שנפל בהתקפה הרעננית על משתתפי הכנס הרציני לידעת הארץ ברמת רחל בשנת 1956). שם הספר "ילדים המישור" בעלון לוחמי חטיבת גולני מפורסמה רשימה לזכר אחינו לנשך, סיפורו של דובי והר דוב".

אימון

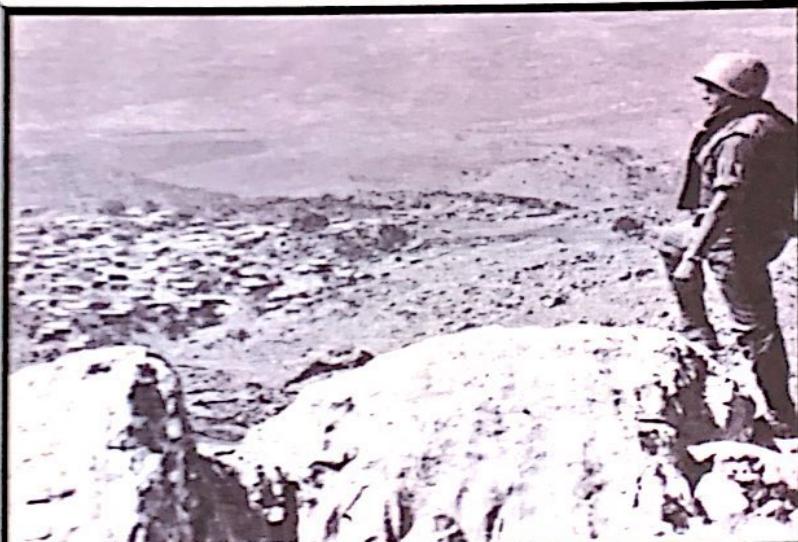
ושגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבנות של החטיבה"; עשרות אתרי קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאייה למורשת הקרב, להיסטוריה העבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין ריבות ויצאי החטיבה, הזוכים בנostalgia ובאהבה את תקופת שרוטם הסדר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרוטם הייתה ב"אימון ושבגרה". לאלו שבסביב שנתי קבוע היו "עלולים לקו" "ירודים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדרה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וככל שרוטם העבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש... רק שאלה, וترאה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השבעים; בימי תש"ח, "קדש", שנות הימים או ימי הכיפורים; במלחמות ההתקשה ובמרדפים, במבצע ליטאנו או של"ג במלחמות לבנון או ב"שתחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשם געוגעים על אותם הימים; על סיור בוקר, וה"סירות האליס", על התצפית והמארב, על נוטי הלילה ושרות המוצב... ויעלו על נס את החברות והאהוה, ותחושת ההשתיקיות והגאות, בפלוגה, בגזר, ובחטיבה! הם זוכרים היטב את כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ והסמל והרס"ר, את "המائل" והশמירות, ההמתנה וה"שמעות", את הכוונות ואת ה"הקפות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עם את כל הזיכרונות את ה"קייטנג" הפקל' והתז"ל, שקיי השינה מדים ודרגות, אפוד מגן, ש-בש, קסדה ואין ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלף לוחמים, שלא חתכו Ziyyeh וכל מאץ, וחזרו רטובים, מריצת לילה, ממש מטבח, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה.

Marcus Her - DBL "Ko Br - LB" (1969-1970)

כאמור, השתלטו לוחמי גולני על רכס נ'בל רוס במסגרת מבצע "פלצור" ב-3 בדצמבר 1969. הרכס החלול והסלעי הקנה שליטה טובה באש ובתקיפות על "ארץ המחבלים" (ה"פחחלנד"), מנהר החצבאי במערב וnder העירייה החצביה בצפוק. ב- 9 באוגוסט 1970 נפל סגן דב דודברג ז"ל מפקד פלוגה בגדוד "גדעון", תוך ניסיון לחוץ פצוע נל רכס נ'בל רוס. מאוז כונה רכס נ'בל רוס על שמו "הר דב".
הייתה זו תקופה של פעילות מבצעית ענפה לא רק לאורך גבול הלבנון, רכס הדר דה ומוצבי החדרמן, חילוי

"זהור בדורות מעריב –
 הרחמן שאלוז לא
 הצעיה הפסקת-האט... "

קצין צה"ל
 מות מפצעיו

דב רביבג

תל אביב – סגן דב רביבג
 בן 22, בקיבוץ עינת, שנפצע ב-
 ים ב' שעיר מאס מרגמות עד
 נוראה מסתה לבנון ליגר אותו
 obil rosh – מות אתוכל בלבול
 מפצעיו – כבוד דובר צה"ל

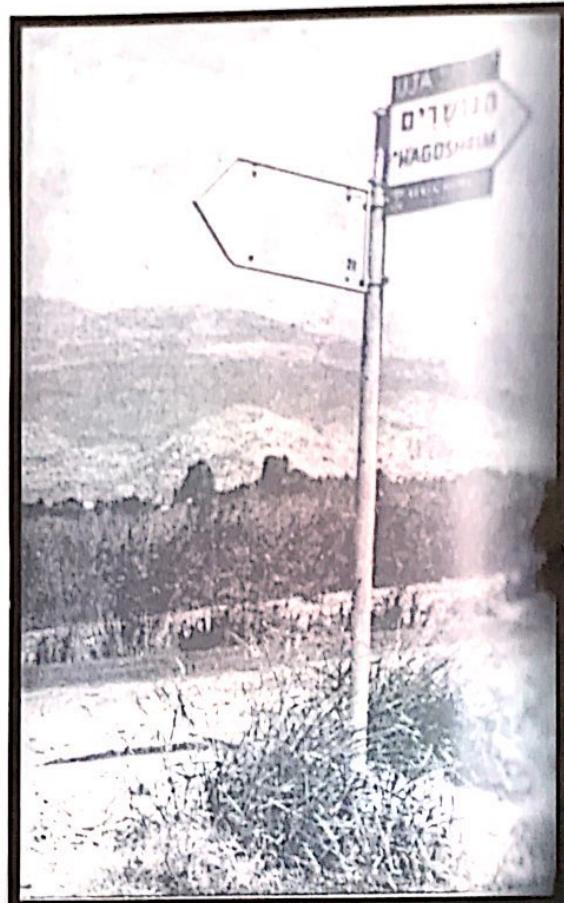
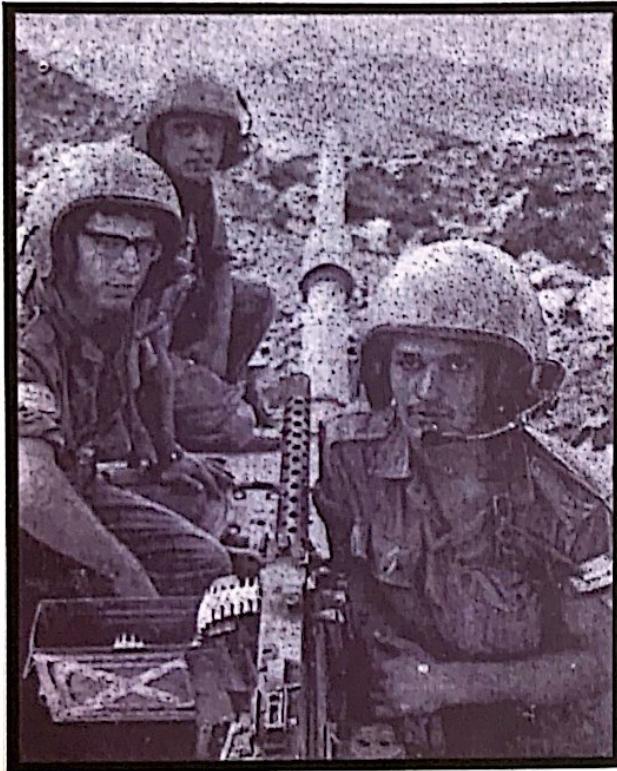
גַּבְּלָן
 רֹסֶת

פתח-לנד, כפי שנגלהה לעינינו מגירת ג'בל רוס. בחבל הארץ זה הרכזו המוחבלים פועלם בתחום לבנון. הקרים נטשו את בתיהם. המוחבלים הקימו בסינוגים, העיבו קטיפות והפיצו את קריית טמונה זאת יישובי הגליל העליון. עתה הם תוקפים את ג'בל רוס.

זהו גיבל רוס – רכס ההר בשמאל התמונה. קו פרשת המים הוא קו הפסיקת האש בין ישראל לבנון. נוכחות צה"ל בגיבל רוס מוגבילה את פעולות המחללים במזרדות החורבן.

שיריונאים על ההר. שקט, שלוזה וכוננות. בזמנם האחרון רכזו כאן הפתיחות באט.

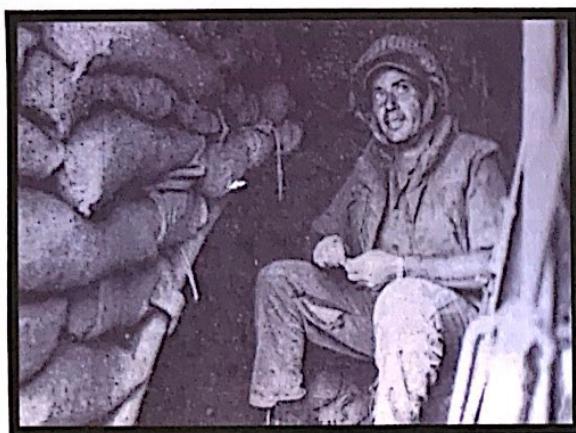
דובר צהיל מודיעין: שבעה מוחבלים נחרגו כרוויתקלות עם כוחותינו בגזרת ג'בל-חוס. המוחבלים, טיעאו מהכפר הלבנוני שבעה, תכננו ונראתה לתקוף את כוחות צהיל בג'בל-חוס. לצד גופת המוחבלים נמצא נשק רב וחמרי חבלה. לכוחותינו פצע קל אחד.

אי-שם, בין טריש הסלעים טל ג'בל-חוס, עומדת קבוצת חיילים. לא הרחק משם, על אלונקה, טוכב חיל פצען, מחייך. אנו טולחים מכת ממושך מערכה. ממול, למרגלותינו, משורעת פהה-לנד. הפסקת האש עדין לא הגיעה לג'בל-חוס. ההיפר הוא הנבן. מאו הוחלת על הפסקת האש, שהמוחבלים מותנדים לה, הגיבו אלה את פעילותם בכל הגזרות - ובעיקר באזור זה. הם מנסים לחזור. הם מנסים לפועל - אך הם נתקלים במשמרות, במארים ובכוחות הסיור השונים הפעלים בג'בל.

"המלחמה נמשכתפה לא הפגה", אומר לי קצין סיור. הוא אנשי איןם נפדים מן הקשות, מאפדי המגן ומנסקם האיש. "הנוכחות שלנו, כאן, מרגיחה אותם, מוגבילה את פעילותם ומפנה את עיקר מאמציהם אלינו".

בדרכינו חורה, בין סביר השיחום, ראיינו חיילים טאה עתה סיימו את הטיפולים ההכרחיים והם נכוונים להתעורר, אם תחפחה תקירת כלשה. לאחר שעזבנו את ג'בל-חוס, וזרנו בזורך המpotלה זהיפה, טמענו את דובר צהיל מודיעין: "שבעה היילי צהיל נפצען באש מרגמות, שנורטה עי מוחבלים מתחום לבנון".

המלחמה על ההר נמשכת.

עמדו על ההר. באו הולכים בקסדה ובאכד מגן. הפסקת האש פסחה על הג'בל

במלאת
ישלוּשׁים
למותו

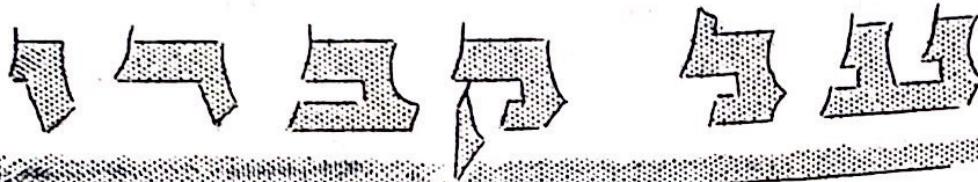
דובי (دب) רודברג

בן מינה וושאול.

נולד ב-14.2.1948

נפטר בקרוב במורדות-החרמון.

מת מפצעיו אויר ליום-ראשון
ז' באב תש"ל - 9.8.1970

דָּרְכִּי יַקְירָנוּ!

פנשטיין לפני חודשים מספר עמד על אחת הגבעות ברמת-הגולן. לראשונה בדעתו מהיגדור שبين פניו האזרחים, שחיו נסוב לב מסוך עליו ויבין הדיני-קבות והיעילות בה פקדת על אנשיך. אך ככל שהיכרותך יותר, לפחות, שמאחוריך החזות, הילדותית קמעה, קיים אדם מבוגר ומפקד בעל סגולות מיוחדות.

לא מפסיק המפקדים בחטיבה, שהסיגו כבוד וגערכה, אבל אתה אחד מהבודדים, שנוסף על כך גם אהוב על כולם. ידעת להנחייך את אנשיך ולהובילים להישגים גבוהים ברוח טובה, בשקט, כסאחים לא משמשך.

הנסיבות בהן נפגעת

היו כה אופייניות לדרכך בחטיבה. בשלחת עם יחידתך לאזרור החרמון לTAGGER יחידה אחרת, שפעלה שם. האחריות על המבזעים באיזור לא הוטלה עלייך. יכולת לשלוות את אנשיך לתפקידים השונים, כסדרן-עובדת. אך אתה הרגת צורך לסתאת ב-

אחריות למבזעים, שחיליך לךו בהם חלק, ולהימצא

אתם בbijouם. ואת שברשת-כבוכו שלעשות, ביצעת הלכה למשה. כאשר גנייע אליך הדורך, שאחד מחיליך נפצע בהפזה, לא הסתפקת במתן פקודה לפניו, בעצמך חשת דרכך השטח המופגץ לעבר העמדות הקידומות, על-מנת לוודא אישית את פינו. יי' המהיר, ובדרךך אל הפצוע נפגעת עצמן!

דובי יקירבו! אין מלים לתאר את צער כוֹלְנוּ - חייליך ומפקדיך, בבואם נור לאייפר ממן. יטש כבומה להוירין, חברין וידידין האבלים, סדמותך והתחבבותך המופתית, יטשו דוגמתה לחינוך דורות של מפקדים בחטיבה.

יהודה גולן (מפקד החטיבה)

דָּבְּרִי, בָּנִי קִרְבִּי!

יש ברצוני פה להגיד לך כמה מLOT-פרידה על קברך הרענן. עבר שבוע מאז הלכת מאתנו. האבדה הכאביה הייתה לעובדה. המחשבה האיזומה הפלחת את עמי נסתי נקלת סוף-סוף למוח. לא תחזר עוד אלינו יותר, מחייב, שקס, עדין ורביני, לא נר- אין יותר, אלא בעינינו רוחנו, ורק בזכרונות.

בטל האחריות לבתוון המדייב
ונבולותיה, ולבטוון האבשים אשר
הופקדו בידיך, דעתך על כתפיך ה-
רכות ובתנו בך את אורתותיהם. לא
היא ערך רב בעיניך, לכל הדברים ה-
קטנים והגדולים, אשר הטרידו אותך
האבושים הקטנים, הרחוקים מהסכנות ה-
משמעות, בהם עמדת.

אם זה עבבי קיבוץ, או בעיות
פרטיות, הקשبات להם בחיוך לעג נסתר,
באילו אמרת – בטה אנהן עוסקים ו-
תלבטים.

וכדרכך מעודך, לא הוספה אף
ועם, במלחה או במשפט, כל מה שעובר عليك, ומה הן הבעיות המטרידות אותך.
זפונך הטהור חייב אותך להשתכנע, שאתך חייך להמשיך ולשרת בזהול עוד
זנה, לעוזר לאלה העומדים בנצל הכלב של הגנת המולדת, ושהה נתת-חייהם,
טמים ושנויים. הרגשת חובה להזכיר לזהול כל מה שהתקיימו בך.
עברת סכבות ללא-ספרר, במלחמה, ובשלום המדומה בגבולה ובטוח האויב.
דוקא התקרית האחורה היתה הרת-גורל בשביבך. נפצעת אבושות, אבל יומ-
ומיים חשבנו וקיינו שתגבור ותחלים, וחין הצעירים עוד יתנו לנו
מתגה. זיו פביך, אור עיניך הכהולות והפטוקות, לא הווטו ולא הרשותו.
איילו יד-הגורל חמץ עצמו בעדרה מלחשיתם. עוד זכיינו לראותך ביוםיך האח-
רבים בבית-החולים, כואב ודוחי, ומחובר למכשירים המחויקים אותך בחיים.
חין ובמלוא ההכרה, מדין את הרופאים, מכיר את כל חבריך הרבים מהזבא,
תיקים וחדשים, שהופיעו להכירך רק ימים ספורים. כולם חרדים לשломך, כו-
ם מוקמים מאישיותך. כולם-כולם מתפללים ומבקשים שהנס יתרחש.

אבל נסגרו שעריו-הרחמים והונס לא התרחש. וכך שאמירה אחת מטורותין, שאלוהים בוטל לעצמו רק את הטוביים ביותר" נלקחת מאתנו. פתיל-חין הגעירים באמצע גפסק, והשארת אותנו פה - הורין, אחיך ניסתך, באבלנו וכabhängig הנדול מבשוא. יהא זכרך ברוך וMEMORY-עד!

א מ א

מִבְּתַבְּלָא - שֶׁם

דוֹבִי יִקְרֵי!

קשה לכתחזק מכתב שלא יגיע אליו לעולם.

עכשו כבר מדברים עליו בלשון עבר. כבר מקפלים את דמותך אל תוך
ים בחורבת שחורת-נסגרת. מעלים זכרונות, מציינים בתמונות, משחררים.
דברים על גורל אכזר, על חוסר זדק, ל "איילו" ...
מבסים להבini.

ואנחכו תמיד הרגעו, גם בלי מילים, רק במבט.

הבטתי גם באותו שבת, כשנכונתי עם אבא. עינינו הכהילות ידעו לספר
ו ביפגש עוד.

דובי, כל-כך הרבה נסائم התרחשו מהרגע בו נפצעת, אפשר ואולי יתרכז
בנש אחד.

היה לילה ארוך.

פעמים היו מזמן בשעון, מנסה לשכנע את עצמו, שם רק תצליח לע-
ר את הלילה הזאת.
עברת כבר לילות קשים ותגובהת. עוד לילה אחד... הרי זה בלתי אפשרו
ות בוקר.

השעות זחלו.

לבסוף החלו דמדומים מלאים את המסדרון. סוב הצעתי לחדרך - אולי
רחש עוד נש. סביבן עמדו רופאים ו אחיות. עדין עמדו. כל הלילה לא
פו ממן.
יצאתי למרפסת.

שם קיימת הילה שוברת קרניות אל חוף בת-גלים. אנשים אחדים, רפואי
יאות, התעמלו על החוף. חלקם היה משוכך בהבאה במוֹקם המרים והחלקים
וקור כזה, הרי, אין אבשים מתייסר כמה מהם שיחקו בכדור. אשה אחת רזה ל-
ך החוף, סזרת את צעדיה וגבשמת קזובות. החול היה צהוב ונקי. ספינות
נו ליד המזה. העיר המכומנת הילה להתעורר.
זרת לפסל.

עדין עמדו סביבן במקודם.
ישבתי.

עוד לילה עבר, והבוקר הבטיח לי.

יצא הרופא מהחדר. ביגש אליו: "אני מצטער, נכסלו..."
זה הכלול - שלוש מלימ.

לא יהיה נס.

לא אסכים ב"להתראות!"

1 2 3 4 5

ד ר ב י -

והורין - למשפחה הנדויה
של הורים שכולים.

וככה עומדים הורים
רבני-משפחה
לא-אשליות
על-ידי מטרות קייריהם,
וזופים את מאבקם
לעוד קצת חיים...

אי הביטוי לבורת הורים אלה
לכוח עמידתם ביגודם העמוק,
לצעוזיהם הטורפים יומם וליל –
יום וליל לבן-טיפוחם.
לחודעה החודרת ופוצעת
לב ונפש,
וחורתה בכאב וدمעות
שהיה –
דובי עלם – תחול עיבים,
ואיבנו עוד! ...

- עלם תחול העינים –
עת שכבת פזוע דום,
ונאבקת על החיים,
משמעות אמר מכתבון:

"המצב רציני,
עד עכשו אין הטבה.
הוא בהכרה מלאה,
אבל הקسر אותו הוא בכתב,
כי איינו יכול לדבר,
בגלל המכשירים בקבה.
הריאות איין עובדות.
עד אמול עוד חייך –
חיוך מד – אבל חיין!"

ומוסיף –
"נקורה טהור יתגבר.
הוא נראה כושך המתגברות
עד עכשו."

מספר שנות לאחר מכן
אורפת הרוית-החדלו
את גוףן הצעיר.
ונהנץ מצטרף לרשימה הארויה
של קרבנות האומה.
אשר מסרו את נפשם
להגנת עם-ישראל.

רבקה דן

ד ר ב י !

לפתח נקפת מאתכו. נסאו הרהורים, הרבה ספק, הרבה רצון כאוב
חיש את אסר היה, לנשות לעזר את העולם, לשוב גלגליו אחר, ולהתחליל
יב הכל מז פגנוך. באותו צורה, אך לפסוח על אותו יום מחריד,
נסאו חולם על דברים שהיה.

גאבקים יומ-יום עם העורבה המפחידה, כמסרבים להיכנע, כמסרבין
אמין.

חוшибים על דברים שאבנו בך. את אותו חיוך נגדר, שיקף, כאילו,
יסה חדשה, עולם חדש, וויפי-חיים, באותו שנות-בוקר מוקדמות.

זכרים את אותה צורה, שבת פתרת דברים, באותו ההגנון, באותו
רוות, אופיונית לך.

היכרנו אותך וחרכנו נכונה את תכונותיך, כפיקודין.
אם יותר מכל - אהבנו!

וזאת אנשים!
ולא תיסכח, ولو גם לרגע!

בשם כולם -

א פ י

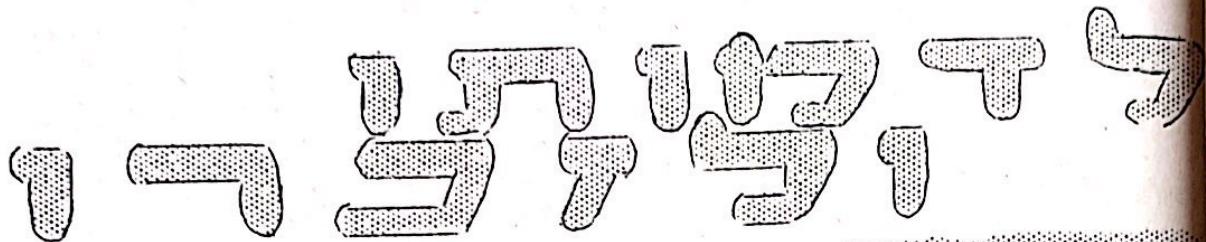
יצא לדרכ המובילה להר,
נפצע, נפל, ולא חזר.
כבה לנוכח האור בעי היפות,
וקפאו בראש הזהוב כל החלומות.

ועברו שנים -
מסביב לקבריו יגדלו פרחים,
ובירוס ציר ילב לב,
ובכער החמד יפי-העיניות,
יזכר כל לב אוֹבָב וּבוֹאָב.

אליעזר בוגטין

הוא היה גער יפי-עיניות,
ולו שפתיים מחיכרות,
רגלים צערות וקלות,
ראש זהוב ושפע חלומות.

יום אחד על סומו נשק עטס,
שלח מסביב בטן קדר כפלד,
ואמר: אמא, אבי כבר לא ילך
ולאי-שם רחוק באון צעד.

שלום, מיבאה!
פתאום כשרדייתי לאמיר את מה שהיה לי, על דובי, כמו נאלתי דום.
זה מאד לומר פתאום דברים על אחד שהיה. להסתגל לעובדה, לעכל...
להכגיים לשורת את כל אותן הזיכרונות, שמציפים את כולנו בלא-סדר,
חשובים על דמות, שלא משה מזכירנו, מאותו רגע שפדרנו ממנה בזעם
רחמים וסרטיקטיפה שחורים.
את כל אותן הבאות, את אותן פרצופים ותבניות, חיוכים, מחשבות,
יבורים ושתיקות, שהו קדרות - פתאום לסכם... בה... היה.
אבי היברתי את דובי בשעות-הבטלה במשך היום, ושעות הקפה של
חר-הצהרים.

היכרתי מעט ממנה, מעט שהיה הרבה!
ידעת את איה-ההיכרות אתו, ודוקא זו הייתה בשבילי - דובי. המתח,
אתגר, הנאה, שבכל שיחת אתו.
לכן גם איבני רוזה להרבות ב琐רים. מה-גם שאני יודעת, שם שנאמר,
יאמר, ומה שאומר אלי על דובי, הוא הביגוד מוחלט, למה שדובי היה רוזה
יאמר עליו. שכן **שכחין**, אף פעם לא חביבים עליו, וטפיות על השם, כ-
זהlich, היו מינוחות לגבי. כי זה היה, פשוט, חלק מאופיו, זה היה הוא...
דובי, מעולם לא היה קשור בהרבה דיוקרים. על עצמו לא נהג לדבר
זולם. ואחרים, לא בזקקו להרבות מילים, כudson בו. כי השם - דובי,
זה מלה נרדפת לכל מה שיש לומר עליו. השם דובי, דבר بعد עצמו, بعد
יקט, לאחר ההניעות - הינה כל-כך, לאחר הקסם האישוי, שכח תאם את קסמו
יזוני. ויודעת אבי, שזכות הורים גדולה עדיה לו, על היותו, מי שהיה.
קשה לי למזרא מלות-נחמה, מיננה. רק עיי, שגאותו שלו כבבכם, לא
לה מגאותך כאם - אמו של דובי.

נ ר י ת

ד ו ב י !

היום הייתי בעית בת פעם הראשונה. ישתי עם מיבאה ושאל והבטנו בו-
בום התמונות שלנו. עם התמונות באו לי כל מיבאי זיכרונות קאנים, רבים
וזד, למראות שלא היו לבו הרבה חזמאות להיות ביחד.

כשהייתי קסנה-קסנה, הימיים צלילום לבוא ברכבת לירושלים. פרידי(לע) מר לי, שאוכל להכיר אתכם לפני הראש הלבן שלו. אמא העמידה אותו על פסל והלבנה. והרכבת באה, ואבשים ירדו, ורק את הראש הלבן שלו לא ראייתי. ביתה, כי חשבתי, שאבדתם.

ואחר-כך, כל חופש בילדתי בעינט. ואני זוכרת כלבה בשם בובי, שאחबו רתיה, והיא הסתובבה בין הרגלים של כולם.

בבְּדַרְמָזָה שלך היו המון אנשים. כל-כך הרבה, שהסתובב לפני הראש. וראית לי את השעון שקיבלה, את התיק מעור ואת מסיכת-צלילה. ובהצגה שיתה, הייתה דג-זהב, וקפצת למיט. ולמהרת, אמא צילמה אותה המון-המון מוגבות, חלק מהן ראייתי עכשו באלבום שלו.

בשנדוון סיימ את הטירוניות, נסענו למסדר-הסיוום. וכאשר ישבנו ביחד, נדעו פיצה גראינים, בא בחור מהגלי-זאלילו-ו-ראין אותונו. הוא שאל אותו, אם תרצה לעשות שתגדל, ואמרת: לנמור את בית-הספר וללכת לדבא.

פעם באט לירוטלים - אחת הפעם המפעות שהייתה אצלנו. הייתה כל-כך יישן, שלא ידעתי מה להגיד גם אני. כבשענו לאבו-גוש, ואמא ואני שכבנו ל טמייה, ישב עם הגב אליו, וsparkת לך כל מיני מגניונות שקטות. כל יום-הולדת שלחת לי ברכה מזויה, עם מכתב קטן. אחר-כך גדלה, שוב לא שלחת יותר ברכות ומכתבים.

וחופש אחד הייתה עסוק מאוד. למדת לבחינות-הברורות - אנגלית ומת---

איקה, ומספרת אין היהת הבחינה וכמה הרבה תלמידים שהיו בה.

ואחר כך אמרת לכבא, ובאה המלחמה. يوم אחד הופעת ומספרת לי ביבוש שם. הייתה מזוועה. בפעם הראשונה שמעתי מישהו מספרך לי על הפנו - ג עם המות, פנים אל פנים.

וביום-העצמות לפניו שנתיים, שב היהת בירושלים - לשם אבטחה. וברורה נתקלתי בך עומד מתחת לעץ, בחושך, ופתאום היכרתי אותו. מרובה התרגשות יכולת לדבר, ורק רעדתי. כל-כך שמחתי לראות את הבן-דוד שלי, חייל, וום-העצמות.

ובפעם האחרונה שראיתי אותך, שב היהת בירושלים. עברה איזה קורס עבר באט אליו. עכשו כבר היהת סגן, ובכבה הקבע. אמרת לי אז, שנדארו רק עוד תשעה חזים עד אסרים. וכל חודש שבער, מחקתי בשמחה, וקיוחית חזרוך. ועכשו אתהcame משוחרר, אבל בדרכן לנמריו שוניה מזו, שלא קיוחית.

היום עמדתי ליד הקבר שלו. עמדתי ורצית לספר לך את כל הדברים לה, ועוד הרבה אחרים. אבל לא יכולתי, כי בכיתתי...
ועכשו מחשיך, לי ולכלולנו, אתה עם החיוך שלו הרחב והכמעט בזחוי, ושפ' שיביים לבנות. עם השיער הבתיר, שטמיך מסודך לאחרר, ובראה מסודך ווד. עם ההופעות הפתאומיות שלו, ועם דרישות-השלום, דרך ההורים.
ואפשר לנטשין ולמבדות ולספר, ולא לסרים.
ולבן איבי מסיימת, אלא ממשיכה לספר לבב, וממשיכה... וממשיכה...

ר ו ב י ת

זְרוּ רִים נַכְבָּד יִחְןָן

בתודעה ובייגון קודר שמעתי על מותו של בנים. את דובי היכרתי עקב ירحتי הצעאי, בשם מפקיד חוקר צבא. לזרען מפקידי נפנשתי פעמים רבות דובי לשיחות במושא עבדתי. העבודה קידבה את שנינו והפכו ליעדים. הדבר שגרם לי להתקרב אליו וללההפהך ליעדו, היה אופיו המיכון. האבותי ת השקט הנפשי שלו. דובי נzag להתייחס לדברים ברצינות, ומייט בזיבור. ייחוך הגדול שבאופיו, הוא, שלא חמוץ בביטול לאף אחד, דבר שהיה יוצאת ופונ ובנגבור להרבה קזינום שחיברתי, ואשר מעמדם גדם להם ליחס של זלזול אנשיים. פעמים רבות, כשהיינעם, לייחידה בה שרת דובי, הייתה ניגש אליו ורוחח עמו, למראות שבאותה עת, מפקידי לא חייב זאת. דבר הגיעו לידי כך, חיליל, הבסיס בהגנו לומר לי, שבלי לשוחח עם דובי, אני יכול לעוזוב את בסיס (מאוחר יותר התברר לי, כי יש בינו לבין כושא בוסק לשיחה, והוא – יבוז עינת, מאחר ואני קרובה – משפחה של משפט, אגדה).

לא שירתתי ביחידתו של דובי, או תחת פיקודו. אולם עקב מפקידי, הכרתי את הלן – הרוחות ביחידת, ומtower זה את הערכה הרבה, שהיא ביחידת דובי. בראה שאני לא הייתה הייחידי, שהערכתה אותו כן. הערכת הגדולה דובי, היא שעוררה בי צורע לכתוב לכם מכתב זה.

אתכם אני באבלכם, ודמותכם תהיה חרוצה בזכרון לעד!

עמום ר. י. טר

ה ט ר ב י מ ב א מ ת

מחוץ לאורחות הזרקורים, מעבר לתחילת הלוחמים מזה, ו'ישיחי-הצעירים' מזה. מחוץ לתחום המלל, הסיסמות, הטפיחה-העצמית והתביעה מאחרים - סם נזאים הטובים באמת. דובי היה אחד מהם.

דובי היה מלאה אשר טובעים ראסית לכל - מעצמם, ולא מאחרים. מלאה אשר רואים את טובת הכלל, לפניו טובותם הם. מלאה אשר הולכים בדרך הקשה, ניונן שהם מרגישים הבהחה בכך, ולמרות שהם יודעים, כי קיימת דרך קלה. ואחר.

אופיינית לכך היא דרכו הקדרה בחיים עד כה. וב%;">יך דרכו בזבאה. רוגי הלא לאחד החגילות כפו-הטובה ביותר. חייל קרבי, שאיבדו פחדות מסוכן מחייבים אחדרים נודעים לתחילה, אך הרבה יותר קשה מהם. חייל זה הגיע עד לדרגת מופ. בפני קזין בחויל זה, ניצב תפקיד קשה, מסוכן, אפור. תפקיד בו אתה יכול לטעו אך-ורק מעצמן. ולכן תפקיד, סנה המתאים לדובי.

דובי לא אהב את חי הצבא. לפניו שחתם קבע, אמר לי: "איןני אויב את חי הצבא. איןבי מתחווון להישאר בו. אבל אבי מרגיש, חשובתי לחותם לתקופה זאת" דמותו וגישהו הפוכות בדמיוק מלאו של חיל מקצוע. אך למ-רות זאת, ואולי משומם זה, הלא שמעו לפניו, והרבה עדיין אין אפשרות לספר. וכל זאת, בליוות חיוך צנוע, ביישני, מתנצל משחו. צניעות אמי-rium של - אחרים יספרו ואנחנו נעשה את העבודה. זאת הייתה רק תחילת הדרך. אך כבר כאן אתה רואה, מה היה יכולה להיות הדרך - אילו...

טוביים באמת, הם אלה הניבורים במשים ולא בסיסמות, הם אלה, משיהם מלגנים בצדיעות אמיתי, של חיוך מבוגש, אך הצדיעות המעורבת בחיקות של הבהחה. דובי היה אחד מהם.

ט ו ב י ה

"אלוהי הבושך לוחמים ועוזם עיניהם ההרוות,
הידעת את פי הלוחם שנשקת בפעם הזאת? - - -

(יזחק שלו)

עַל דָּרְבָּן אִנְבָּר

היד רועדת וקשה-קשה מאוד להשלים עם המחשבה האכזרית, סדרוב, איבנו.

ברצוני להעלות כמה קווים לדמותו המופלאה של דובי הילד, הנער, החייל והמפקד בצהיל, שנעקר מאננו, משפחתו היקרה, לחברת-הנורע של יסובנו, שכולנו אהבנו והערכנו אותו.

הוא היה כפרח-חן של צמח יקדר, שגדל באדמה המולדת, שאורה הוא נא אהב לtower ולהכיר, ועל הגנה נפל שוד.

זכר אבי את דובי. כתיבוק קטן, תיבוק יפה וחביב, בעל ראש עם שערם פשתניות, ובברוז הוא מסך תשומת-לב של כל רואיו. קראנו לו: וונלה הלבן. הוא גדול ומהיג לילד נפלא ומקסים, לשחת וגאות הוריו. כשביר לעיבת, הוא מצא לו את מקומו בחברת-הילדים החדש, בלי, עם סיטן של משבר וקסרי מעבר. גם כאן הוא התב楼下 באופיו, בקסמו, נחריזותו, והצעתייגותו בלימודים. בשכלו הח:right קיבל הכל בפשטות, בנועם ובחירות על השפטיהם.

לפעמים הייתי תוהה וسؤال: איך זה ילד צעיר, או גער בגילו, לא מתחולל, ולא משתתף בכל התעלולים המקובלים של בגין-גילו? על שאלות כאלה היה דובי מתחיך במלוא הפה, ואומר, שאין לו אף לסתויות ממשן זלה.

הוא היה שקדן, ותמיד מצא תעסוקה לכל שעות-הפוגה. שלו. דובי גדל במשקו כאילן נאה, שהיכה שרטים עמודים, עמודים מואוד. ורבנות היו תכביותיו ותכביות המשק עליו, לכש-שחרר מהזבאה. הוא לא אהב את סדרי-החיים בזבאה. אבל מסדרותיו לתפקידים שאוישו, היתה ללא גבול, והיה לדוגמה ביחסיו החבריים לחילאים ולפיקודיו. אבל יד-זדרנית הוגפה עליו וכרצה עץ יקר זה בעודו באיבו. אין ניחומים להורים, ששיכלו בן יקר זהה. אין ניחומים לאחיו, ואין ניחומים לנו, לכולנו, שנאבד לבנו בן וחבר יקר. גדולה האבדה.

מי יתן והמות יפסיק כבר את קזינו בגבולות ארצנו, שרבו דם בניינו. ינון שמו של דובי לבצח בין כל אלה שמסרו את נפשם וחייהם למען גנתנו, הגנת חיינו.

אַדְבָּרִים בְּמִ

• • •

עם משפחת רודברג
ועם מסק עינת
תנחיםים בנפול
דָּרְבָּן
מסק נבעת-השלשה

עם מינה ושאל רודברג
ועם בית-עינת
אבלכם הכבד בנפול ברכם
דָּרְבָּן
בית רמת-הכובש

לחברבו גדרון רותם
ולבני ביתו
השתתפותנו הכבת בצערכם
בגפול יקירים
סגן דב רודברג
בית-הספר נגבאות-הסדרון

למשפ' רותם-רודברג
לבית-עינת
אתכם אבלכם בנפול
דָּרְבָּן זיל
שפחת באור
קב' משמר-הסדרון

עם מינה ושאל
ובית-עינת
אבלכם הכבד בנפול ברכם
דָּרְבָּן
חבריכם בגען

למשפחה רודברג !

אין מלים בפי להביע את כאבי וצער העומק על מותו של דָּרְבָּן,
אשר נכחד מעולםנו לפני שנים עטות כאח וכבן היה לי בשעת צרכיו, וזכרו
לא ימחה. משתתפת אניabalכם ובאבל, עצמי. שלא תדעו צער !

רָבְּ קָה
(אהות שטיפלה בו)

בית-חולמים ר מב'ם

כובלו משפחה אחת גדולה של
אבלים, ואין נחמה! קדרה היד לתנו-
חומיים. אולי סות בנים הביא לבנו
את השלום? הרוי התמורה הכללית כר-
גע הרבה יותר מעדותה.
חזק ואמן!

ארנסט הורביז

מיינה וسؤال היקרים!

נכגדת, אליכם לבבכם, כי
ידעתי, שלא אוכל לנחות.
יצאתי מכם לבבכם עוד יותר -
כי לקחת, עמד מנטל הסכום, מכובדו,
עווצמו, ולא יכולתי, נחם.
ובכל-זאת, דוקא בשל ההזדהות
העומקה עמכם, אומר לכם כמה מללים.
נסו לחסוב ולהרגיש, כי אתם -
אנחו, ממשיכים את חייו של דובי,
מושמים את נשמהapo, שנפסקה. הם -
שיכו ברוחו, כי אין זראי היה חף
שיהיה. בנינו שלנו, הנופלים, הם
רק הם, מחזיקים לנו את הנבר...
אבי יודעת, כי קשה מואוד להיות
חזקים - הזכرونויות, המאבק היומן -
יום עם החלל שנוצר לפטע. אך אין
ברירה אחרת. זאת המזיאות המרה של-
בו, ונאלצים אנו לקבללה.
למענכם, למען אלה היקרים לנו
כל-כך, מזוינים אנו להמשין.
היו חזקים!

הדע ורפּה

למשפחה רודברג היקרה!

אנו משתפים בצערכם-צערנו,
ואין לנו מלים לנחמה. המקום
נחם אתכם מתוך שאר אבלינו
וירושלים.

שמענו מפי המפקדים, בהלויה,
וגם קראנו בעתוון, על מעשיו של
דיבר זיל. מותו הוא אבידה
לא רק עבורכם, אלא לכל עם-ישראל.
במפעיו ובגבורתו הוא היה לנכס
לאומי. הוא נפל חלל על מזבח העם
והארץ. הוא היה צדיק גמור, וצדיק -
קיים במירם נקראים ח' ים!
הוא ח' בתוכנו, וזכה לא
שכח לנצח.

חזק ואמן, היו גאים וחזקים!

משפחה אינגר

המשפחה רודברג!
קובלו את השתפותי אני ומש-
אות, באבלכם, בפועל דיבר
ולספרתו. היריעה הלקונית בטידורי-
סראל, סכה הורגלנו לשמו בס-

ויהם האחרוניות, מקבלת מטעות
פוחתת, כל-איימת שהstem מוכר ו-
קורוב. לא רבות פגשתיו בשנים
אחרונות, מאז הlk לצבא, ואני
לכתי מהמק. אך צדור הוא לי
פדי בחיזקו הבישבי ואורח -
וינו הצענו. אבי בטרח, שחיפוי-
וינו האבוהו, עקב תכובותיו אלו,
שם כמו חבריו לגיל בפסק.

אם יכולה להיות בחמה ברונו
והו, הלוואי תהיה לכם זו - מ-
וועות החדשות המגבשות - רוח
וירוגית וسلح באזרנו.

ירובן אמרן

- -
מיינה וسؤال!
רק היום הגיע אליוינו המכתב
ונו הידיעה המזעצת על דובי.
לרגע לא יכולנו לחשוב, ש-
וועה בזאת יכולה להיות הגיע. שכנינו
חנון בשכוב האחורי, שרווי כבר
ונגש טוב, והואoli אפיקו מתחוונים
וחוזיר אותו הבימה בזמן הקרב.
כל פלאי-האדם שבדרך ליטש
האדם, עומדים לנגד עינינו
וואם חזרי כל דרך, דברים שנבדרו
וועם אנשים במקס מאות ואלפים
שנים.

אוודר המלים שבפינו דל לעומת
גול הרוגשות שטזית אותבו.
אתם באבלכם -

ברכתה ויטעהו

- -
לום לכם מיינה וسؤال!
העתון הביא היום את הידיעה
נווארה, ואני רודה להביע את הש-
פוחת, ואת השתפות משפחתי, ב-
רכם הגדל.

ודין זכורה לי, פגשتنا ה-
חומרה בעיתות, כאשר ספרתי לך
לכני ופאל זיל, שנפל לפנינו ספר
זים, ואתה גילה עד כמה אתה
וד לדין וטפח מגורל דומה.
תגנה - להוותנו - זה בא!

לגදעון ולMspחתו!

קבלו נא את השתפותנו בצלרכם
הגנול, כסנליה מכם האח והבן בעת
AMILIO תפקידו.

אין דברי נחמה בפי בני-אדם
בשעה כזאת, אלא רק הרצון להאמין
בפסקו "המקום יגשם אתכם בין סאר
אבל ציון וירושלים".

טרני אוזניה
ביה"ס המשותף
"גבשות-השרון" - -

למיינה ושאלות!

אננו משתפים באבלכם הכאב בגן
פול בכם דובי היקר באדם, חברנו
בקבוצת הגדודגל.

ולדמן
"הפורע"
גבעת-השלטה-עינת
- -

משפחה דודברוג היקרא!
בזדזענו מהאסון שקרה לכם ב---

פול בכם דוב היקר, שבודאי גשא את

שם סבו הקדוש ז"ל.

קשה לדחיכם, אך אם יתכן נחמה
כל-שהיא, הרי התודעה, שבכם חרב נפ-
שו על הגנת מולדתו, ועל השנות הסלום
הנכקס לארצו, ולעוולם ינון שם
בין יתר הגיבורים בקרב עמנואו.
ת.ג.צ.ב.ה.

את געשה אין להסביר, ומזרנים אתנו
להחזיק מעמד וסיורי משקל למען ילו-
ריכם, שעתידם עוד לפניהם. ועל-כן
המאושׂו-נא יקירים נוכחים. האפשר
אתכם ביגונכם!

משפ' גוטמן
וכן כל משפחת
ירזאי-ויסוצק

רחובות

להוריים, לגדעון ועמיה!
אחד אתכם ابو אלים על האבדה

הגנול. בהיודע דבר פציגתו של
דובי זיל, שיתפנו עצמו מרחוק ב-
חרותכם ומעומק-הלב התפלנו להצלת
ח'יו. אך הגורל רצה אהרות.

אין לנו דברי-ଘומים. שאנו
כווח מידייתכם שבבכם היקר מסר את
נפשו למען קיום החיים של כולנו.
שותפים אנו ליגונכם!

שמיר-השרון סטפה ומרדיי פורת
- -

מיינה, שאל, גדעון ועמיה!
היום הגיעה אליו הידיעה המעציבה.
אני משתפת בצלרכם ונמצאת עמכם.
באהבה וצער

שלכם דובית
- -

שאל יקירי!

הנבי משתחף ביגונך
וביגונך רפיינך ובאבלה של כל משפחת-
כם, בנפול בדור היקר - סגן דוב זיל
אני בוכה מרה על הזעם שנשפן
 ממראים על משפחת דודברוגים, היקרא
לי מאד, עוד מימי קנייסברג.
בעذر ובידידות עטוקה -

גבעת-חאים (אחד) ברוך אוזניה

למיינה ושאלות!

הモמה מהידיעה על נפול דובי.
לא יצא מלהות נחמה. אני חשה וכוא-
בת את כאבכם, ההוריים, ושותפה לאבלה
הכאב של כל בית-עינת.

חייפה (בוה-שאבן) חווה פרבר

לחברי מסק עינתה!
משתתק אני בערכם ובצער משפחו
שאול רודברג בנוול חברכם-בנכם דרו
היקד, שנותן את חייו על מסטר-המולו
ועם-ישראל.
יוסף אילן ומי

פתח-תקווה

מיונה וسؤال היקרים!
הוזענו לקרו באולם שגיגוי
הגבית, סדרבי שלכם נפל ואיננו עוד.
קשה מאוד האבדה, ואין תחומות בפי.
אתכם באבל וביגזון!

ארץ-הבר, ניו-יורק זוכה זמי

- - -

מ ברק, תナンך

אתכם ביגונכם הרבה על נפילת דרבי
שוועה ובעלה

עפולה

המחלקה להתיישבות, על כל עובדייה,
 משתפת באבלכם הכבד, בנופול טגן
 דוב רודברג.

ירושלים

אתכם ביגונכם בנוול דוב
 רענן ויץ

- - -

משתפים באבלכם במות יקרים!
 משפט גהריה לוקר

דורון

אתכם באבלכם הכבד!

- - -

משתפים באבלכם בנוול דרבי!
 משפט זרקסקי

עפרה תבור

אתכם באבלכם על מות יקרים דרבי!

- - -

משתפים באבלכם הנдол!
 דיר מושר יניבזה
(רופאות שניים)

צפת

משתפים באבלכם בנוול דרבי!

- - -

בתיה רודנייך ומשחתה

דימונה

אתכם באבלכם הכבד בנוול דרבי!

- - -

אסתיר ודוד קדם

מייל טל

כואנת אתכם באבל הכבד!

- - -

מיכל טל

ירושלים

משתפים באבלכם בנוול ברכם!

- - -

יעל ושמואל

עפולה

אתכם אבו באבלכם הכבד בנוול דרב

- - -

יקרים!

אמיר ומרים אורון

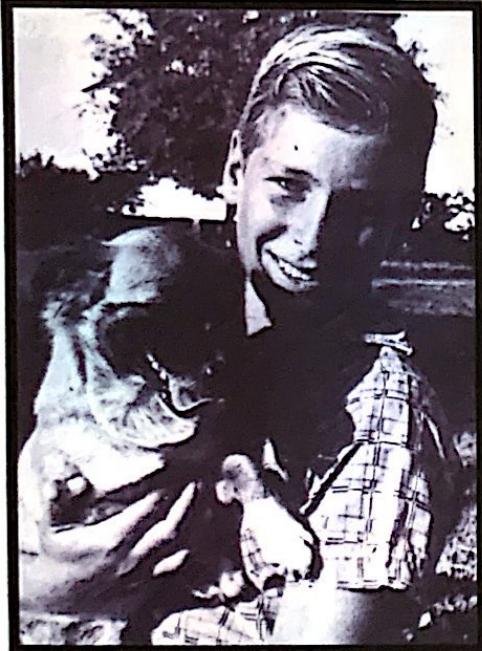
אתכם אבו באבלכם הכבד בנוול דרב

- - -

אמיר ומרים אורון

113/12

כמי, במי יקווין

בְּכִלְבָעֵד הַחֲיוֹת לֹא כְּנָה נַיְלָה בְּרִיבָה שֶׁל קְבָד
הַלְּשׁוֹן. בְּכִי שְׂבָעָת נְגַדְּלָה נְגַדְּלָה אַמְּבָדָה
הַכְּבָדָה חַיְלָה גַּמְבָּדָה. הַנְּלָבָה הַלְּוָה הַפְּלָבָה
אַתְּ שָׁאָקִי פְּנָאָקִי רְקָבָר שְׁוֹבָגִי וְלֹא וְלֹא
שְׁאָבָלִי יְלָגִי. נְוָיָן, בְּגָרָן, שְׁבָעִין וְלֹבָעִין, גַּם רְגָעִין
וְלֹא. שְׁלָא בְּסָעִי לְוָעָרָה. וְלֹא בְּפְכָלָעָר, גַּם הַלְּבָגָדָה
בְּגַבָּעָה הַנְּבָרָה הַבְּגָדָה. שְׁגַבָּעָה הַקָּרָבָה שְׁלָא
הַמְּפָקָדָה בְּפָקָדָה. רְפָנוֹן שְׁלָא כְּבָשָׂקָה הַמְּלָאָה בְּלֹא
אַתְּ שְׁלָא נְהָדָה. גַּם הַיְהָ שְׁלָקָה בְּשָׁעָרָה. גַּם הַבְּכָלָה
הַקְּרָבָה וְהַלְּזָמִידָה. שְׁלָא הַסְּרִיבָה שְׁלָא, הַקָּרָבָה
הַקְּרָבָה. הַכְּבָקִים הַסְּכָלָה הַנְּנָגָדָה, בְּהַמְּשָׁנָה
אַתְּ שְׁלָא בְּנָהָדָה. שְׁלָא הַיְהָ שְׁלָקָה בְּשָׁעָרָה. שְׁלָא
אַתְּ שְׁלָא קִרְבָּה. שְׁלָא בְּסָעָן בְּלֹא, שְׁלָא
גַּם שְׁלָא יְלָגָה. כְּלָא שְׁלָא - בְּנָה שְׁלָא סְמָקִים וְלֹא
שְׁלָא בְּנָה שְׁלָא בְּנָה. שְׁלָא שְׁלָא שְׁלָקָה. וְלֹא
אַתְּ שְׁלָא הַלְּבָגָדָה וְלֹא שְׁלָא הַלְּבָגָדָה. שְׁלָא וְלֹא שְׁלָא
אַתְּ שְׁלָא גַּמְבָּדָה הַפְּנָאָדָה בְּלֹא הַכְּבָדָה שְׁלָא הַנְּבָרָה
הַלְּבָגָדָה וְלֹא גַּמְבָּדָה גַּמְבָּדָה שְׁלָא אַתְּ שְׁלָא
בְּלֹא. אַתְּ שְׁלָא בְּלֹא בְּלֹא. שְׁלָא יְמָן וְלֹא יְמָן וְלֹא יְמָן
שְׁלָא יְמָן שְׁלָא יְמָן. שְׁלָא יְמָן וְלֹא יְמָן וְלֹא יְמָן וְלֹא

.ENR

אכתפֿ פְּרִי

זונַי וְקִירַי!

דָּהֶה פְּכַתָּה אַכְתָּפֿ כְּפֵרָה וְפֵרָה פְּרִיָּה. אַכְתָּפֿ כְּפֵרָה אַקְלִית
אַקְלִית כְּפֵרָה אַכְתָּפֿ. כְּפֵרָה אַקְלִית תְּמֻתָּה כְּפֵרָה תְּמֻתָּה זְבִּית
שְׁוֹלְחָתָה - נְסָלָתָה. אַקְלִית נְיכְלָוָתָה, אַקְלִית נְתָנָלוָתָה, נְחַזְקִים.
אַקְלִים אֲזִים פְּלִגָּה אַכְלָה, אֲזִים חִילָּה בְּזָקָה, פְּזִיקָה..."
נוֹסִים פְּהַבָּין.

וְאַקְלָעָרָה מְנִיאָה הַכְּרָרָה, פְּדָה גְּפֵרָה נְיִגְיָתָה, כְּקָה גְּנָבָה.
הַכְּרָרָה פְּדָה גְּזָוָתָה שְׂמָתָה, כְּפָרָרָסָתָה, פְּדָה קָהָה. אַיְלָקָה הַכְּחִוְגָּותָה יְזָאָה
פְּסָכָל פְּדָה רְכָבָה אֲזָּה.

זְוַיָּה, כְּפֵרָה - כְּקָה הַכְּרָרָה רִיסָּם הַתְּלָחָטָה
אַקְלָעָרָה גְּזָוָתָה, פְּדָה לְיִלְלָה
וְתְּלָחָטָה אֲזָּה רְסָה אַלְמָאָה.
כְּרָנִיאָת הַיְּתָרָה נְזִיעָה גְּבָרוֹת, נְזָסָה
פְּבָרָרָה תְּמַזְּנָה, פְּדָה מְזָנִים
פְּגָזָה תְּמַלְּפָתָה הַלָּה. אַקְלָתָה כְּפֵרָה
פְּיִגְיָתָה דְּבָרָם וְהַתְּפָקָלָתָה. אֲזָּה פְּיִגְיָתָה אֲזָּה... הַכְּיָה גְּפֵרָה, פְּדָה
פְּנִוָּתָה גְּבָאוֹתָה. הַכְּזָוָתָה גְּזָוָתָה. פְּגָזָה הַחְבָּרָה נְזָוָנִיאָת נְנִזְקִיאָת תְּמַזְּנָה
הַאֲסָלָן. וְאֵם הַצְּבָתָה, פְּחַזְקָה - לְיִלְלָה, אַמְלָחָה אֲזָּה רְסָה. סְגִיאָה אֲזָּה
לְוַקְיָה וְאַחֲרָיוֹת. אֲזָּה אֲזָּה. כְּפֵרָה הַגְּיָהָה כְּלָכָלָה אַנְקָה.
פְּנִכְסָתָה. וְאֵם קִיזְיָת הַחְבָּרָה שְׁוֹלָמָת קְרִירָה כְּפֵרָה מְזָנִים
אֲזָּה אֲזָּה, שְׁוֹלָמָת, פְּלִיאָה, הַתְּאָנָה אֲזָּה הַחְוָגָה. חַפְקָת הַיָּה
נוֹכָה הַהְרָקָה גְּתָאָה הַנְּאִימָה הַקְּרִימָה וְהַחְזִקְיָה.

גְּגָוָךְ כְּלָה, הַכְּיָה, כְּלָיָה אֲזָּה אֲזָּה! כְּנָה אַתְּ שְׁוֹלָקָה! כְּכָלָה. אַיְלָה
אֲזָּה כְּלָיָה אֲזָּה הַחְוָגָה, סְוִלָּתָה תְּמַזְּנָה גְּזָוָתָה וְרִיאָתָה קִיזְיָתָה. הַחְוָגָה
הַיָּה גְּזָוָתָה וְלָקָה! סְפִירָה אֲזָּה גְּזָוָתָה הַנְּלָחָתָה. הַזְּרִיכָה הַנְּרִיעָנָה הַחְוָגָה
פְּתָמָתָה. חַלְמָתָה, פְּסָכָה. אֲזָּה אֲזָּה סְפִירָה כְּנִזְקִיאָה. יְמָמָה! אֲזָּה
פְּיִגְיָה אַכְלָה, וְגָוָךְ הַגְּנוֹיָה פְּ. אֲזָּה הַלְּכוֹן אַהֲרָה. רְיִיךְ אֲזָּה נְגָזָעָה, רְכָבָרָה... "הַהְכִּיף-
פְּזִינְדָּה נְיִגְיָתָה
פְּדָה הַיָּה רְסָה.
פְּדָה כְּלָיָה."

במושך שירוזה הצעבי

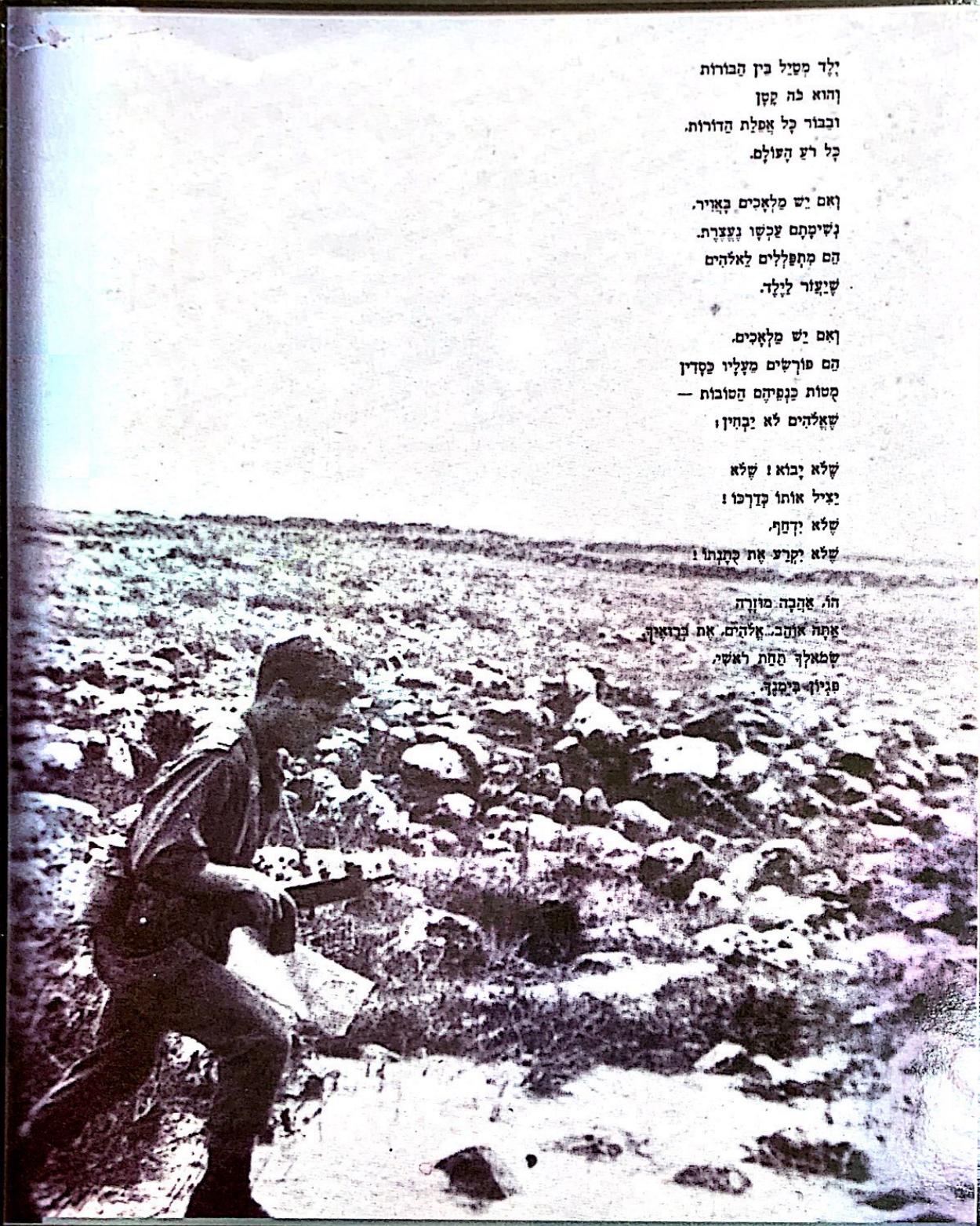
ילך פסיל בן פבורה
ויהו בה עזון
ובבדור כל אפלת פדורה.
כל רע העולם.

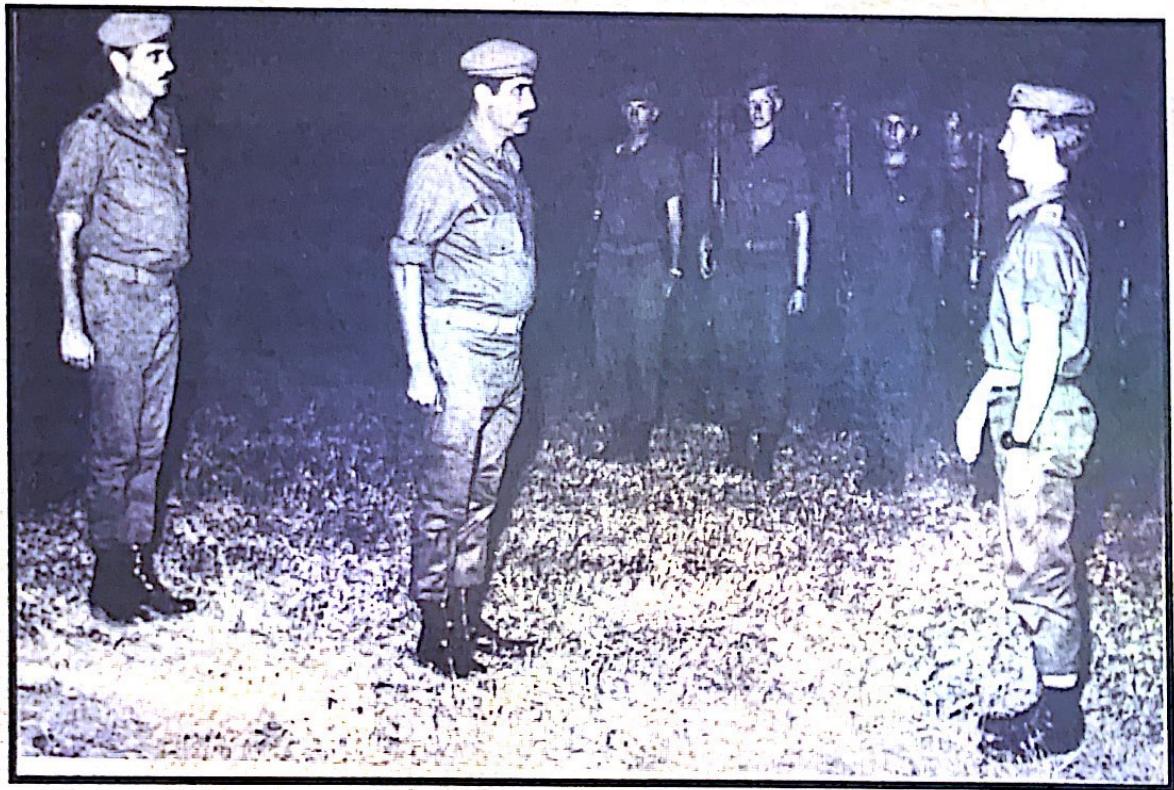
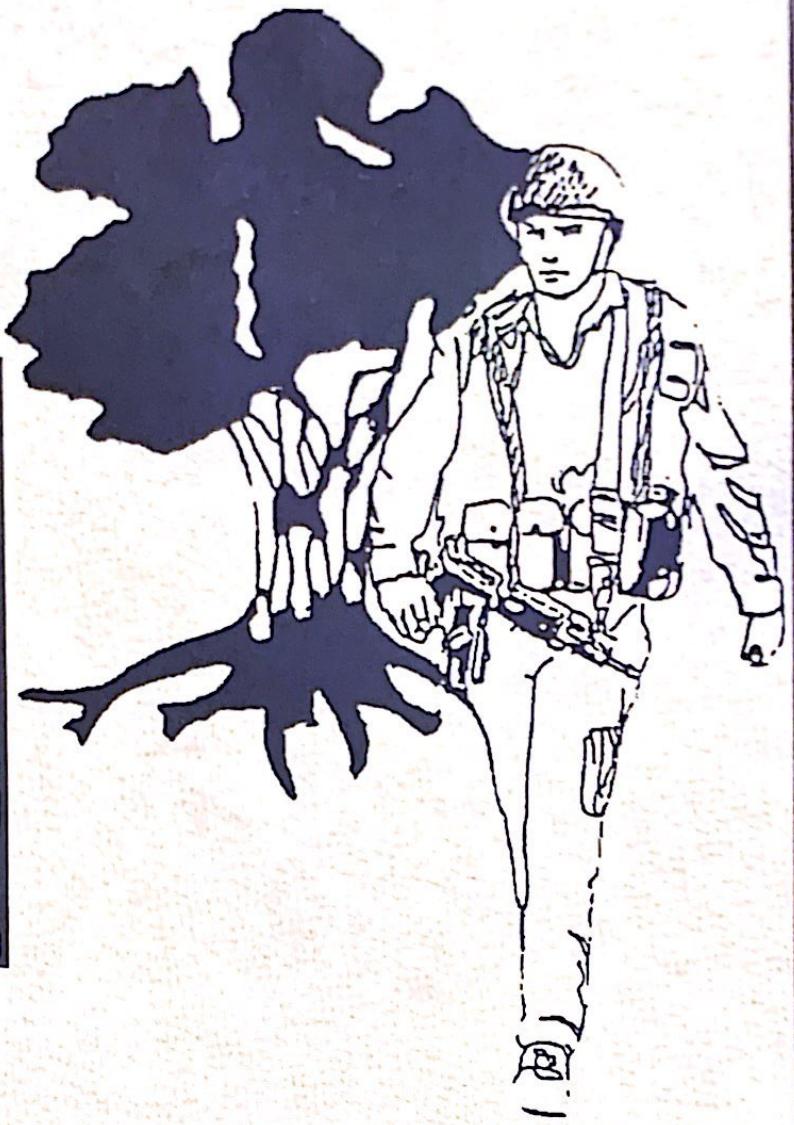
אם יש פלאכים באור,
נשיקם עכשו נצרת.
שם קחפליים לאלהים
שיוךן לידה.

אם יש פלאכים.
שם טורלים מעלו כקדין
סודות בנטיקם הפסות —
שאלהים לא נבקינו!

שלא יבווא ! שלא
יעיל אותו קדרנו !
שלא יתקה,
שלא יקרע את סתמו !

הה, אהבה מורה
אהבה אוניב... אלוהים אתה ברואה
לטאלך מחת ראש
טינוף גימנע.

באותו הרגע התפוצץ הפגנו

זה היה יום רגיל ככל הימים. בגבל-רוס נמשכה העבודה: נפרצה הדרכ למעלה ההר.

הינו קבוצת חילימ ששלטה במטרה להחליף קבוצה אחרת. גם דובי ה策רף אליו.

עם שחר החלה ההפגזה. תחילתה הפגזה העמדה שהייתי בה עם עוד חייל. העמدة לא הייתה מבוצרת ורק בסיס לא נפגענו. לפעת הועתקה האש אל העמدة שמולו. החייל שישב בה חפס מחסה בין סלעים, אך הפגנו נפל בקרבתנו והוא נפצע.

מיד עזבתי את העמدة ורצתי להודיע לדובי שאחד החיילים נפצע. דובי היה למטה, בצלל, חשוף כולם. כשיקבל את הידיעה ירד מן הרכב והחל לדרוץ לכיוון הפצעו. באותו הרגע התפוצץ הפגנו הקטלני. דובי נפגע ברגלו ובגרונו ונפל לארץ. אני נפצעתי, בדרך נס, רק בצדקה קלה ברגלי. דובי חולץ מיד והחלו לטפל בו.

אך נראה שהפגנו היה קטלני מדי....

את דובי הכרתי עוד בקורס מ"כים. בניגוד לשאר המפקדים הוא היה שקט להפליא, וקשה היה שלא להעריץ אותו. בהיותו מפקד פלוגה, לאחר תקופה שירות קצרה ביותר, הוא היה מוקור הערכה לחילימ. הוא לא היה רק מפקד אלא גם אח וחבר. השלווה הנפשית שלו וקור רוחו בעת ההפגזה הביאו לכך שאראה בו אב טיפוס של מפקד נערץ. אך נראה שהగורל חשב אחרת.

אכן: "אין פסגת ההר נכבשת - אם אין קבר במורד".

רב"ט גרשון זכאי

(נ"כ *הספה Se Zogim*)

NNCLVII CLVII ה'ב'ל'ג'ב'ה'ק'ב'ג'

9.11.66

9,6,67

19863

דברי מפקד החטיבה,
שנאמרו על קברו – יבואו
בעלון שיווע לזכרו, בשלושים למווע.

כפרח – חן עמה גדל דובי בחזק-משפחה, בחברת הילדיים בבית הספר, בסביבה הנעורים. זיכרונות טובות היו גולמות בו, כוחות יצירה פעמו בו – והכל ללא ראות, הכל מכוון פנימה, פנימה. מבעל השתקה היפה, עני וענו – אך מזעך ביסודו.

כאשר קונן קינטו על חברו יורם ז"ל, שנפל במלחמה ששנת הימים, פתח ואמר: "יוזענו לדרכם החיים – ועל החיים ערנגן". ועל החיים חרבו נפשם והקריבו יקר עולםיהם.

חותט של נערים היה משוד עליו, אך הקרובים אליו ידעו מה טמון בו. על הכתפיים העירות האלו הוטלו תפקודים אחרים בשדה הקרב. והנער – המפקד, האחוב על כל מכריו – לא הшиб. העיר העדין היה לחום אמיין, כמוון קרבים מבוי – גילו. מפלא ההרגלות של הנער שלנו, בימנו.

גודל האסון ורב הכאב להוריהם, לבני – המשפחה, לנו ולידי דינו, ואש לרעהו יאמל:
חזק!!!

יבואו על התודה הרופאים והאחים אשר טיפולו ברובי הפעוע, ועשוليلות כנים לסייע
על עריש דורי, במאבקו על חייו – עד הרגע האחרון. ואתם, החיללים, חברי למערכה,
אנשי גדרו, הניעבים כאן בעינויים דומעת – אל טיפול רוחכם המשיכו בשליחותכם
הנעלה, שלוחות העם, וגנו אתכם תמיד.
חיל אמיין, מפקד אחראי, נער משורותיכם – וגנו נוכור הובחנו לעשות, שעורתיכם
לא ירדולדו. אין בהויתנו כאן חילקה בין ערף לחיזית. גנו קשובים תמיד, יוס – יוס
ושעה שעיה, לכל העובר עליהם – בחרדה, בראגה, בתפילה.
חזקו ואמעו!!

לDOBIV

ג'בל רוס הר הקלה
זרעת בלבינו אש נקמה
השמש עמדה, יתכן شيודה
כי לפטע תיפסק הדמה
שריקות של פצצות
רעמי נפילה
כלום יש שכל להם, לנבלות?
ופטע, מחלמת בלהות
פצועים, נפגעים, החלו גניחות
לפלוגה מדוחים על מה שקרה
זהל חילוץ עולה להר הקלה.

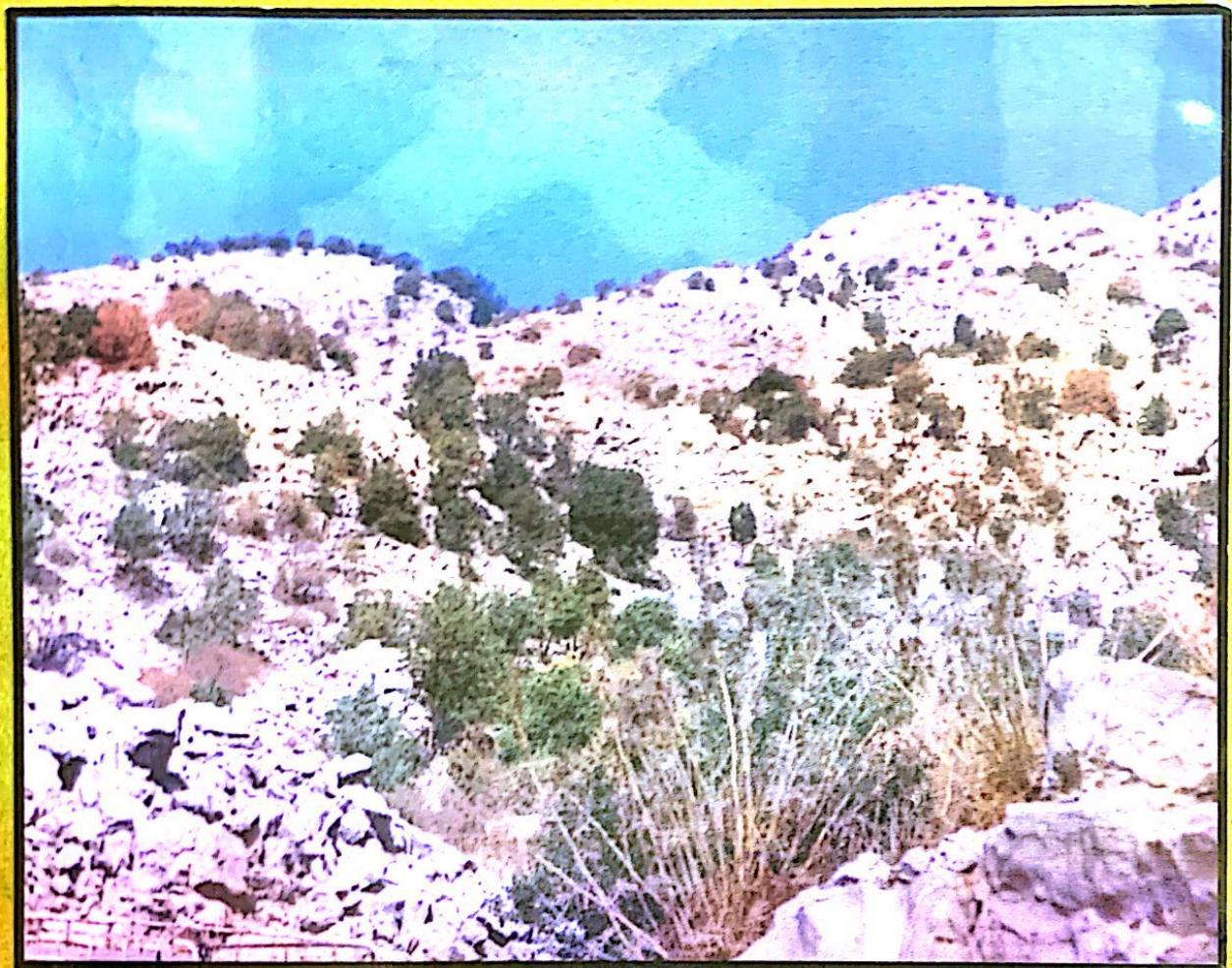
cols קראו לוDOBIV
חicken, נחמד ולובי
DOBIV - מפקד הפלוגה
נער נחמד, בחרור לדוגמא
חויר לא מש מפניו,
צחוק לא עזב את שפטיו.
כתייך בזוחלים שם שם אגבב בפי
סלו צחוק וחור. אך אותו יכול להשיב
כמה ק'DOBIV
תמד חיק, חמד לבב
החול שללה, טילה אל ההר
המרות מלוחמה משותלת בסתר
אר כלום ישנה קול הרעם
אתDOBIV המפקד, את רגש הזעם?
מגופים לפצעים, מתחפצים הפזים
מלוחמה משותלת, כל הבא היא זולות
ולפתע, מבלי התראה
נפל הפלוגה ובDOBIV פטן!
סכנה לחיזיו מסכו בכרי רען
בבית החולמים לאחר מספר ניתודים
בשורה ממשמתה -DOBIV ממלחם.

אָנוּ שָׁלִו

יצחק זו (חיל בפלוגה שלDOBIV)

הימים חלפו עברו
עד שבוקר אחד, אונחן וקרוב
הוחעו בצלע על מותן של האיש הניר
DOBIV והחברג נפטר.
אנשי השומר, אנשי השאלה, האם מותר לי לשואל
מדוע גוזלتم אותו ממי
מדוע לחתם אתDOBIV שלו?

מקום נפילתו של סרנו דב רדברג ז"ל

הר-דן גן חם

"קצין בכיר"

מוקדש
לזכרם של הנופלים
ב hasilות על גבל רוס
ועהדור ה-פתחילנד

לקראת סוף 1968 החלו המחלבים הפלשניים מקיים בסיסי-פעולה רבי-מדים במרזות הדרום-מערביים של גוש החרמון. משך חודשים רבים הסתפקו באימונים ובכנות, ופעולותיהם כלפי היישובים הישראליים או כוחות צה"ל שבאוור נערכו בעוצמה חלה ובדירות נמוכה. הם לא הקימו תחילה בסיסי לבע אלא בסיסי-ארעי למבצעים בלבד. כיוון שבטיסים נמצאו על אדמה לבנו, לא פעל נגדם דהיל בחיקיות באיזור זה, אף כי ברור היה לכל שבבאו הימי, כאשר הבסיסים היו מוכנים וה坦אים המדוי: ייס-זבאים נוחים, יצאו המחלבים לפעולה בקנה-מידה גדול. במרוצת שנת 1969 ניתן לאיזור, כפי חוגי דהיל, הכינוי "פתחילנד".

לקראת המלחית השנייה של 1969 והמלחית הראשונה של 1970 גדלה פעילות המחלבים – וימה גברו גיבות צה"ל. בתגובה על ירי קטישות, מרגמות ובקות פשטוט כוחות צה"ל על בסיסי המחלבים, הפעלו בסיסים וארטילריה ונ��טו אמצעי הגנה.

במועד שמיי 1970 נערכה ב"פתחילנד" פעולה טיהור רוחבת-מדים על-ידי כוח משוריין. במשך הקיץ דסלבת מערכת דרכים על החרמון וווקמו מוצבים מעל ה"פתחילנד". בחודש ספטמבר נערכה פועלות' צה"ר נספה, ובכך תמה המלחיה הראשונה – על ה"פתחילנד". לאחר מכן העתיקו המחלבים את רוב בסיסיהם אל תוך שטח לבנון, צפונית ל"פתחילנד" המסורתית.

בסקירה זו ננתן את דרכי הפעולה של המחלבים ואת השלבים במערכת נגדם עד כה.

אנו בילדותנו

אזרטורו של דודו רודרג'ה תקיך
בבנת הקברות בקבירין עתית 9-
באוגוסט, בשעה 18:00 - ב- 17:00.
ההכשפות בבית רודריך סלט'ין
ענית למלאתן יומם דודו רודריך.
לכבודו נקבע נאמר להורים שיגיעו
למלים של פאות חזון שליש כלם לילם -
אליאן אנטול'ין טיבריה.

רב, ואולי, והסיבה שלא אורתן דרי
אמץ לעתל שוב לסקה, עד לאוכרה
ככלאת חמימותים שנגנפלו.

דוב רצ' ראמון

"זכית רק לחתן:
לא זכית לקבל דבר"

רבם הבירור את דורי ולוי אוטר לאורך והרזה רפי' כה, הקישור'ץ' 'ט', מושך יוסי השותה בכח הפלגוני ביפוי צדוק נבון, תרגונת גודע עברי בספר יסודות פשיטה של נב'ל בשש לב- נה, שמי'ת מארטן בוביינ, וא' עוקת תאגי'ת השם קשים, מוסדר ברכבי גישת ייחודה הנובה שורה למחבלים, לא סולן שחרורתו, רוחך גזלהה צדאל פلتת רדיבים לטרול מוקרי האיזיה באודר - אהת הייעילות שבין התה רפיצה' ופתחת מירצת דרכם בהוות' ב'ל סט' וצ'ט' סטק', פריציה שהתקיימה תחת הפטונות, כיוון שברור היה להתלבלים שרכי' גישה אל' מינ' עז' בהמיש' את חופש הפעללה הדחשי מבוגה.

באותה הפעולה על ברוחו נפצע חילוף פגנו למגנה 81 מ'. דובי רץ מרים מינ' מאיר, סיפר יורי נגבע בקשרן בקומות נבון, והיה מבוגב קשה מיוויה והרטפה, אש' לאליאס שר' אלה רודריך צבא' מקומיק'ן, בקר רודריך וצ'ז'ה רובי טיפל פתר' חת' לנ' גש'ימה שאפשר ניכת אודור במקומ' נבון מתק'ן. דובי רודריך מל' מה'ר'ם מכבני, הקשיים הוטוגרפיים בקסום והש' לע' תל'ון סטט'ן, וחו'י' גו'ת'ה'א'ר, לרבות נג'ה ממלכת מושב'ת.

ויבי אם אמי שאות נאתיו גראן (69-464)

A black and white portrait photograph of David Dovberg, a young man with short, dark hair, wearing a military uniform with a high collar and two shoulder insignia. He is looking slightly to his right with a neutral expression. The background is plain and light-colored.

ההר של דבר

חמשים שנה לנכילת דובי רודברג
וזיל, מפקד הפלוגה בכוח שנלחם על
הבר שנושא היום את שמו

ברוני - דרכו רורבית, שעלה שמנו ועל
הקרבתו קיוו היה
את רובי ברכתי בקרוס מ'כ'ים
וכמ'ם בגדרו 13, והתרחשנו נאר'
טאיון ותוכה הגיעו לעשי' בברית
להזיה בין מלוי אונזין, ולואות בל'
וירוח ואית אל כל מומלך וביען,
אף קבוץ וזה מנגן להלחת הלשונה
לה יצפ' מטאון אתם היטים בוי'
רתת הרכובית, בבלול השם שער'

אלישע טרתק-שחם,
קידוץ דן

צ'ילום: פוטי

וּבְאֶצְבָּע / 38.3.2020 28